

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
7 OCT 1948
VADDUKODDAL, CEYLON.

THE young idea

வினாயம்

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII. Thursday, October 7, 1948. No. 4

	Page
EDITORIAL NOTES	1
AS I SEE IT	2
By Our Sports Correspondent	
REVOLUTIONARY CHARACTER OF MODERN SOCIALISM	3
By R. J. Selvaratnam, FIRST M. B.	
THE HOUSE CAPTAINS SPEAK	6
ON A WEDDING DAY	8
By "Pilot"	
பத்திரிகைகள் கித்திரிசம்	10
சந்திரிசம்	13
தமிழ்சாட்டு மாதர் கவிதை	16
By "அகநாடு"	

S. V. PARAMSOTHY,
Noting English Editor.

ச. வைத்தியநாதர்,
பதிப்புப் பத்திரிகை.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII

Thursday, October, 7th, 1948.

No. 4.

Editorial Notes.

It is with deep regret that we bade farewell to Mr. E. C. A. Navaratnarajah who, as teacher at Jaffna College and as Faculty adviser of the 'Young Idea' has done such an invaluable service that it will ever be remembered. During his short stay here of 15 months he captivated the heart of many a student and he left in them an indelible mark. As a teacher he took the cold and dull facts and made them as interesting as possible. His mode of teaching and treatment of his students were remarkable and he has had nothing but richly deserved praise from his students. As Faculty adviser of this paper he gave the editors useful advice and guidance, and true to his democratic ideas and views he gave them a 'Carte blanche'. A man of his calibre and integrity is rare. We certainly envy St. John's College, Nugegoda, for having obtained his services which we have been unfortunate to lose. We feel it is our duty to express to Mr. Navaratnarajah our deep gratitude for the great and valuable contribution he has made to Jaffna College, both as a man and a teacher. During the last three weeks of his stay here he had a series of farewells and these themselves are testimony enough to his popularity here.

Mr. Jinnah: The world had a shock at the untimely death of Mr. Jinnah a few weeks ago. Quaid-i-Azam Mohammed Ali Jinnah has been characterised as "the lone architect and the accredited creator of the new Dominion of Pakistan" who has been "the acknowledged leader of the hundred million Indian Muslims and a giant among the political leaders of the world". Out of next to nothing this man, Mr. Jinnah created the state of Pakistan and he brought independence to his country and freedom for his people by strict constitutional means. This man worked single handed for the past two or three years to bring about the new nation of Pakistan—a thing which appeared to many as a dream and a fancy. While Mahatma Gaudbi brought about the unity of the Hindus, Mr. Jinnah brought about unity among the Muslims. Mr. Jinnah (died at the age of 72) who had changed the course of history will ever be remembered as one of the most courageous and greatest of leaders.

The Student Council: We are happy to note that a representative student body is to be created soon. Let us hope that this body, unlike its predecessors, will be a lasting and an efficient one. Its failure or

success will, to a good extent, depend on us students. We will be called upon to elect our representatives to this body and we feel that a word of advice may not be irrelevant here. Let us cast aside all personal prejudices and elect only those who we know bear an unquestionably good character and whose personal integrity and dignity should never be questioned. There is an office of responsibility and only persons who can realise their responsibilities should be sent in.

A Welcome: We welcome back to our midst Mr. K. C. Thirairatnam who has just returned after an year's study leave in America. He resumes his posts both as teacher and as Faculty adviser of the 'Young Idea'. Thoughts and memories of him are yet fresh in the minds of many of you, hence we feel he needs no introduction here.

Editor's own: Complaints and criticism have been levelled against the Editor for the irregularity in the

publication of the "Young Idea". While admitting that the publication of this paper is irregular, the Editor feels that he is not at all responsible for this state of affairs. Many of the students take too little interest and do nothing or make no attempts to contribute anything to the "Y I". There is a dearth of good articles, even this issue was delayed on account of it. There is a possibility of publishing two more issues this term, but their appearance will depend on your response to our appeal for good articles.

We are yet forced to restrict the "Y I" to 6 issues per year. The cost of paper and printing is extremely high, in fact even higher than during the war. In 1941 (when 12 issues were published) the cost of printing was Rs. 25 for an issue of about 400 copies. Now we pay as much as Rs. 155 for an issue of 600 copies. A copy of the "Young Idea" now costs more than you pay for it. Under these circumstances it may not be possible for us (financially) to publish the 6th issue.

AS I SEE IT

By Our Sports Correspondent.

The cause for weeks of preparation and excitement at last came to light with the Inter-House sports-meet which began on Wednesday the 21st of July.

The first two days passed quietly, except for a few scattered bursts of applause, the bellowsings of the megaphone bearer and the metallic tone of the 'Mallet-on-Mammoth-head' starting gadget of the official. Further the usual, though often unnecessary massaging of competitors and the gorging them with glucose was carried on by their enthusiastic supporters. On the first day, the number of events being large and time short some of the later events were worked out in almost complete darkness

justifying thereby to a certain extent the plea of bad-light put forward by many competitors. The event of the evening was the Post Senior Mile, where stamina and 'wind' helped, K. Sellakandu of the Reds to put on the final spurt and win by a few yards. The second day saw Yoganathan of the Greens 'doing' the half mile in grand style to win by a margin of about fifty yards.

After a great deal of preparation and effort by every House the Final day opened with the field in a state of splendour and festivity. The House Tents presented a jumbled splash of colour produced by the decorations varying from coloured buntings and trailers to painted egg-shells ('rooked'

from some stray kitchen yard!) and plantain trees. The Megaphone bearer was today replaced by the 'Mike' which added to the gaiety with songs ranging from film hits to local *Ballas*. Although no record was in danger of being broken the events were full of interest and were carried out with keen competition amidst loud cheering and intense excitement.

The tit-bit of the evening was the 220 yards dash when T. Ramachandran of the Blues 'galloped' through to win from Shanmuganathan (Whites) last year's Senior champion. Shanmuganathan was again unfortunate to have been beaten after having put up a plucky fight, by Yogaratnam (Greens) in the 440, who thus qualified for the Senior championship. Matthew (Whites) had an easy run for the Intermediate championship, while Brodie (Greens) a veteran of sports had no trouble over his Post Senior championship cup. Navaratnarajah, (Whites) the Junior champion showed much promise for the future. The House relays had their share of interest especially the Post Senior Obstacle Relay. The Reds were awarded the Relay Cup. The interest in the last event, the Tug O'War was heightened by the fact that its result was to decide the championship between the Reds and the Whites. With better understanding and combination the Red team heaved themselves to victory and the Tug O'War Cup.

The question of the importance of women today was conclusively decided when the Red girls by bringing an odd 60 points helped their Red brothers to retain the Championship

for the second year in succession. The girl competitors showed that they had neither lost the delicate art of Basket Balancing nor forgotten their earlier pastime of Balloon-blowing. They also showed that they could take to their heels—and successfully too—when necessity arose. Ceylon may yet find an Olympic hope among the ladies here. P. and S. Selvadurai, of the Whites and the Blues respectively, were bracketted for the Girls' Senior Championship while Thevamalar and Maheswary both of the Reds tied for the Intermediate Championship. Rachel (Reds) was awarded the Junior Championship.

The final rating of the Houses were: First, the Reds with 142½ Points; Second the Whites with 123 Points; Third the Greens with 107 Points and Fourthly, the Blues with 93½ Points.

Speaking at the prize distribution at the conclusion of the Meet, Bishop Kulendran, the chief guest said that he had thoroughly enjoyed himself, but also stated that he hoped to see the teachers taking a greater part in the future Sports Meets. He especially expressed his earnest desire of seeing Mr. Sundarampillai going the cycle-race! Mr. Elias attempting the Pole-vault!! and Mr. Selliah performing the Sack race!!!

[As the post of one of the sports correspondents has been rendered vacant by the resignation of A. M. Brodie we have taken a new step by giving over this post to a lady member, Jeyarane K. This will render the games of the co-ed's being adequately represented in the 'Young Idea.'
—Act. Ed.]

Revolutionary Character of Modern Socialism

By R. J. Selvaratnam, First M. B.

We are all aware that capitalism and II were on the economic level has reached a crisis. It is at the whatever they may have been on the cross roads. Capitalism acquired an ideological, moral or political levels— world significance. The world was I a clash of rival capitalisms. Now that

the guns have ceased to boom the need is keenly felt for reform and reconstruction. That is what presently absorbs the attention of all the leading men in the world today. Various schools of opinion put forward blue-prints for a new world economy and society. The remedies proposed have been many and divergent. Our Marxist friends propose a theory of class war. To them the only solution is wholesale liquidation of the bourgeois element by violence. They propose a dictatorship of the proletariat with more bread and games for all.

This socialist nightmare is plaguing the world in unprecedented proportions in so short a time. Socialism is proving itself superior in political strategy no less than in social amelioration. This socialist appeal has begun to achieve clear and easy victories everywhere. To check its onward march and if possible to crush it completely a third and bloodier orgy of human sacrifice is thought out.

To understand this and to arrive at the truth, it becomes necessary to inquire into the foundation and the commonly adopted teachings of socialism. A thorough and critical examination of socialist teaching, but unprejudiced and for the sole purpose of establishing the truth should be the object of all.

Modern socialism starts among the organized working men a movement the goal of which is the overthrow of the present social order and the establishment of entirely new economic and social relations. To all appearances a movement of that kind aims at a revolution, wider, more universal, more thoroughgoing than perhaps ever has occurred in the course of human history.

Let us first of all ask what is meant by revolution. Revolution as described by Karl Kautsky implies a struggle between the oppressed and the oppressors, between the ruled and the ruling class, which will result in the victory of the former and the conquest by them of the governmental powers henceforward to be used on behalf of their social and political

emancipation. The oppressed class are at present the labourers, the oppressors are the capitalists. Revolution, consequently, becomes a struggle between the labourers and the capitalists, a struggle to the knife, unrelenting and irreconcilable, ending only in the extinction of the now dominating class of the rich, and the complete triumph of the proletarians.

Modern socialism as originally conceived by Karl Marx and Frederick Engels, and laid down in their classical writings, is most decidedly revolutionary. In their very first appeal to the masses of their labourers, in the communist manifesto, which contains the fundamental theory of socialism, they say in plain words: "The immediate aim of communists is the same as that of all proletarian parties, formation of the proletariat into a class, overthrow of the bourgeois supremacy, conquest of political power by the proletariat."

In the face of these facts, we cannot doubt any longer about the revolutionary character of the socialist movement. Revolutionism is plainly contained in the original and orthodox doctrine of socialism, naturally following—from its fundamentals, is openly proposed by the vast majority of socialists. The platforms, as well as the acknowledged leaders, all, without exception and without restriction, profess unmitigated and unqualified revolution.

Therefore, socialism is purely and entirely revolutionary, free from any conservative or compromising elements. Accordingly, if socialism is to triumph, we have to expect a gigantic revolution which will shatter the whole society of today at its very foundations; a revolution which will not only overthrow all thrones or monarchical governments and convert all states into purely democratic governments, but also abolish all class distinctions and expropriate all owners of land and industrial or commercial establishments; a revolution which will be brought about in all countries of the civilized world by armies of workers waging a relentless war against capitalism. Its end is above all the

emancipation of the proletariat. But, as Marx says in the communist manifesto, "the proletariat, the lowest stratum of our present society, cannot stir, cannot raise itself up without the whole superincumbent strata of official society being sprung into the air." I may sum up what I have said of the revolutionary character of socialism in the words of James T. Van Rensselaer, a prominent Californian socialist:

"At some length I have attempted to demonstrate that there is no socialism that is not Revolutionary Socialism. This I have defined as a Revolutionary Ideal, to be attained by a Revolutionary Class, preaching a Revolutionary Propaganda through the agency of a Revolutionary Party, and by which the workers are to secure the general ownership of all the means of production and distribution for all the people.

Far reaching and universal, however, as this revolution is to be, the socialists avow that they will not bring it about by physical force, by violence and shedding of blood. This would be the method of anachronism, which must prove ineffectual at a time when the state has immense armies at its disposal. The method by which the socialists hope to achieve their end is to consist in the use of lawful measures.

But what are these measures, lawful and yet effecting a universal revolution, peaceful, and yet weapons to be used in a war to the death? We are told that they are of a political nature, and that, therefore, socialism is a political movement. They consist in the formation of a political party and the use of the Ballot, which is to result in the election of socialist representatives in Municipal Councils, in State and national assemblies. Those so elected, as long as they are in the minority, will endeavour forcibly to obtain ameliorations in the condition of the working class and prepare measures for its full emancipation; but once in the majority they will transfer the supreme power to the people, respectively, to the proletariat. There is no doubt

to doubt that this is for the present the social view. W. Liebnicht throws light on this when he says: "To expect the transformation of society and the social revolution to accomplish itself without taking part in the political struggle is childish foolishness."

The reason why such organization is aimed at is explained in the following words: "The workers can most effectively act as a class in their struggle against the collective power of capitalism by constituting themselves a political party distinct from and opposed to all parties formed by the propertied classes".

Strong and outspoken as these utterances are in their abhorrence of violence, they are not absolute and unqualified, as the intelligent reader may have observed. They imply as a condition that free suffrage is granted to the people and political agitation is not rendered impossible by law or by the government. Where such liberty does not exist, the socialists, as recent experiences show, justify the use of weapons and the shedding of blood as the only means leading to their end. Socialism therefore, should be understood to have a political character only under ordinary circumstances, in states where, by a liberal constitution, the ballot has been introduced and freedom of speech, of the press, and of association is granted.

Organization is one of the most remarkable features of militant socialism and, no doubt, a most efficacious means to obtain its revolutionary end. The united and well-organized working men of even one country are a power irresistible for any government. But, for the universal revolution which the socialists have in view, the organization of the labourers of one particular country is not deemed sufficient. To gain the final victory, to crush all power of capitalism, to emancipate the whole human race, the union of the entire proletariat all over the earth into one federated army is desired. Hence the socialist war cry: "Proletarians, workers of the world, unite!" This means,

in other words, that the socialist movement is international.

Internationalism is a necessary attribute of socialism. It follows as a necessary consequence, first, from the universality of the end, which the socialists pretend to pursue, the emancipation of the entire human race. It follows, secondly, from the impossibility to reach this end by the establishment of the democratic commonwealth without the co-operation of the working class of all countries. For since owing to the great modern inventions there exists economic, political, and literary intercourse among all parts of the earth, one land affects the other, and the evolution of one nation is dependent on that of all others.

Thus, socialism presents itself as a vast and powerful organization. The methods which it employs and the means which it makes use of are as radical as the object. it has in

view is wide. For it purposes nothing else than the transformation of human society. To effect this, it rouses the entire working population to a fight with the propertied classes, to wrest from them both their political power and their rights of property, and forms the proletariat of the whole world into a well-armed army to wage a universal war, which though not necessarily bloody, still is embittered and unrelenting; though difficult and arduous it is not to come to an end until all present social institutions shall be overthrown, and on the ruins of the old a new society shall rise. Whether in reality, the unity and stability of this widespread organization is as perfect, its object as disinterested and humane, its method as lawful and wise, its final victory as certain as they are described by socialists in their programs, speeches, and writings, facts must show.

THE HOUSE CAPTAINS SPEAK.

Abraham House (Greens)

Third we might have been in the Inter-House Sports Meet, yet we are not dismayed. With a team devoid of any great ability we showed what co-operation and team-spirit could do. Breaking our long tradition of bringing up the rear is in itself no mean achievement; besides, in producing an athlete in N. D. Yogaratham, the Senior Champion, and the Post Senior Champion too from our House, we are doubly proud.

Small in number and ability, our girl members may not have been outstanding in the field, but their substantial support in the matter of "eats," their valuable support in the way of a few hard-fought points, and their artistic contribution in the matter of tent decorations deserve great praise.

To our House Masters for their kind assistance, the girl captains for

their untiring enthusiasm and to all members of the House for their co-operation, my thanks are due.

A. M. BRODIE

Brown House (Blues)

Blue House has creditably acquitted itself by its brilliant achievements both in sports and rhetorics. We are justly proud of our Basketball team, which under the Captaincy of Kanagasooriam, supported by the excellent forward Mathew and defence Vinnyagamoorthy easily won the Championship, with a series of victories.

I offer my congratulations to T. Ramachandran and Ranjithamalar, who were responsible for our performances in Athletics. Special mention must be made of Sugirtham Sella-durai who won the Senior Girls Championship.

Our congratulations to Kanagasoorium who brought honours to the Blues by winning the North Ceylon and Senior Oratorical contests.

In conclusion, I wish to thank the House Masters, Captains and members of my House for the whole-hearted support they rendered me,

K. RAMACHANDRAN

Hastings House (Reds)

I take this opportunity to thank all members and the House Masters of the Hastings House for the whole-hearted support and co-operation they gave me, and I offer a special word of thanks to those responsible for securing for us the Championship which was due to the united effort of all our athletes. I extend my sincere thanks to the Girls' Captain, Pushpavathy and the Athletic Captains, Satkunarajah and Selvaranee who rendered us their most unstinting and devoted services. Our girls in bringing us as much as 60 odd points have proved themselves to be true and worthy athletes, besides being artistic decorators and designers.

The untiring efforts of our coach Mr. K. Thirunavakarasu in giving a splendid training to our boys and girls bore fruit; and a special word of thanks to the Tug-O-War team who with their united effort pulled us to victory.

S. V. PARAMSOTHY

Hitchcock House (Whites)

These few lines are as a response to the kind invitation of the Acting Editor to send in a note about the Hitchcock House.

In the Inter-House Athletic Meet we came a close second to the Reds. Though we did not annex the Championship, the House is proud of having produced three of the individual champions in young Navaratharajah and Mathew and the sprightly Parimalam who annexed the Senior girls Championship. Special mention must also be made of Balarajah and Shanmuganathan who made a big contribution.

The success of the meet goes not to any particular individual but to the whole team and the Whites ought to be proud of these athletes who evinced such a fine spirit of co-operation and sportsmanship.

Our gratitude is due to our House Master Mr. George, Mr. Joseph George, Mr. Champaram and ex-captain Kumarachandran for their hearty co-operation.

I cannot but close with a slogan of one of our small brats "Rise up, Whites! when "Pack" is with us luck cannot be far away.

V. SIVAGNANA SUNDAM

(Each Captain was requested to use about 120 words.
— Act. Ed)

THE FULL MOON

By K. INDEBALA, I A.

I

Her waves of silver filled the pure
And streamed across my bed.

III

II

So, for awhile, each looked at each.
The solemn moon and I .
I raised my dreamy head
She vanished, and was gone.

One night as I lay half asleep
Into my drowsy eyes
A great still light began to creep
From out the silent skies.

It was the lovely moon's, for when
I raised my dreamy head
She vanished, and was gone.

ON A WEDDING DAY

By "Pilot".

It is the considered opinion of most people that a wedding is a happy occasion where everyone is gay and cheerful. Attired in costly suits or highly priced sarrees people attend it with thoughts of happiness and cheer. There in the wedding house, the whole place is lit with numerous lights and people sit chatting and laughing, and to add to the merriment there is often the music supplied by groups of drummers and in another corner much noise is created by loudly explosive crackers. At the conclusion of the wedding spectators often remark, "It was a grand and happy function." Yes readers, the spectators were happy, but people often forget to take into account the feelings and thoughts of those important figures who were directly involved in the wedding—the bride and the bridegroom; then the parents, brothers and sisters of the couple.

Let us examine their minds and see what their thoughts and feelings are, but at the outset itself I must remind you that I shall be dealing with an ordinary type of arranged Hindu marriage strictly orthodox (this type is now dying out and the rigid laws are being constantly broken. However I feel glad to sponsor this law-breaking). The dowry question is often the most vital factor in arranging a marriage. Many a match has been abandoned on this question. When this question is settled, there is not much difficulty in bringing about the marriage. The first time the couple is brought together it is for the registration of the marriage. It is often the case that neither of these know anything about the other nor have seen each other anytime previously. In a matter of minutes this ceremony is over and the couple have hardly any time to see each other face to face. The next time they are to meet is during the wedding ceremony which is often some

months later. During the interim period the couple have nothing to do with each other. They are yet complete strangers and practically don't know each other at all. Then the great day comes when they are to be recognised as husband and wife. Yes! it is a great day for them. This marriage is to be a life time one and it is going to affect them in their daily life. Their future happiness and pleasure are at stake and how things are to go is left for time alone to reveal.

One or two hours before the bride is to take part in the ceremony she is practically left alone in a room. And here she sits alone, away from her friends, away from the visitors and out of sight from all. Her mind begins to work and all kinds of thoughts come to her, one after the other. Much against her wish, fear and suspense hover around her and the thought of happiness comes least to her mind. Let us see what some of her thoughts are as she sits there, waiting restlessly amidst all the music and noises that she hears outside her room. One of the first thoughts that come to her is, "Will my marriage be a happy one?" She then asks herself a series of painful questions, "Will this man be a good husband to me? Will he make me happy? Will life with this man be as ideal as I wish it to be or will it turn out to be one of misery and constant quarrels? Will he treat me as his wife and give me the love and affection that I should receive from him or will he treat me with scorn and contempt and make me a slave only to serve him? Will he care for me and treat me as my dear parents did? Is he only after my money and dowry that I am to give him and when he has taken these will he discard me and leave me in the lurch? Will he stand by me in my troubles and distresses, care for me

when I am helpless and give me his love and affection faithfully to the last? Suddenly she gets a new wave of different thoughts, "What would be my position if this man happens to be a rascal, a knave, a scoundrel? What would it be if I should find this man, my husband, a drunkard and a reckless fellow who should come home daily at the dead of night, fully drunk, and for no reason whatever beat me, ill-treat me and make life miserable for me, spending recklessly my own money, every cent of which was earned through the sweat of the brows of my father and my brothers, who have often sacrificed their own comforts and pleasures just to build up this sum of money to be given as my dowry?" Imagine the bride, with clasped hands and with tears gently rolling down her cheeks as she prays to God, God is to be the only saviour for her and she earnestly begs Him to give her a happy married life. She knows that God alone can help her. Readers, place yourselves in her position faced with these problems and see how you fare. Think of her plight. She is forced to plunge herself into something which she cannot get out of. In a few minutes time she is to be this stranger's wife. She who has never spoken to him or even seen him well will now have to be his most intimate and loyal friend and wife.

This pathetic situation does not arise in the case of a love marriage and it is here that this type of marriage beats all others completely.

When the ceremony for the bridegroom is over, he is taken out while the bride, in veil, undergoes a similar ceremony. While this ceremony is in progress, the bridegroom, unoccupied as he is, allows his thought to wander about and he too invariably begins to think in the same direction as the bride did. Often it is the case that he too is tormented by similar thoughts though to a lesser degree (the mind of the bride is much more tormented

and held in greater suspense than that of the bride room), "Will this girl make the ideal wife I have in mind? Will she prove to be a good companion and housewife? "Will she feed me and nurse me as a loving wife should do?"

When the wedding ceremonies in the bride's house are over, the couple leave for the house of the bridegroom. Imagine the feelings of the parents of this bride as she leaves their house now as the wife of so and so. The parents can hardly bear to see their dearly beloved daughter whom they have fed, clothed and cared for the past 20 years being taken away by a stranger. "Would this stranger care for and treat our beloved daughter as we have done? Would he make her happy and give her all the pleasures and comforts that a wife deserves?" With these thoughts running in their minds you can excuse them reluctantly bidding farewell to her amidst tears. Which heart would not be moved at such a parting? Then there is the parting from the brothers and sisters. How can she bear to leave those who had been always with her for many years who have played with her, laughed with her and shared her pleasures and sorrows? They will for ever miss her. Hereafter there will be one less in the small family and they will feel her loss very badly. She has been more than a sister to them. She had swept their rooms daily, prepared their food and darned their clothes for them. Who is to do these for them hereafter? Picture for yourselves, readers, the pitiable scene at the gate where the bride in tears bids farewell to her parents, brothers and sisters all of them shedding tears.

There you are readers, do you still think that a marriage is a happy occasion? If you consider me a pessimist, I am sorry; but these have been my reactions as I witnessed a wedding and you can take them for what they are worth,

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பணக்கல்வாரி வெளியீடு

“எப்பொருளைத் தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” —திருக்குறள்.

மார் 12

திருவள்ளூர் ஆண்டு கௌரவி
சுவதாரி இ. புரட்டாசி மீ 22 உ. சிவமங்கிழமை

இதழ் 4

பத்திராதிபர் சித்திரம்

“ஒன்ற பட்டா ஆண்டு வாழ்கே ஈழிம்
ஒற்றுமை கீங்கியன் அனைவர்க்குத் தாழ்வே”

எமது வசிப்பிடமாகிய இலங்கையுள்
தாய்நாடு பரதகண்டமூல் தொன்று
தொட்டுச் சமயம், பாஷை, நாகரீகம்
முதலியவற்றிற் தொடர்பு வாய்ந்த காலி
களாகும். இந்நியாவினின்று இலங்கை
வைப் பிரிப்பது தாயிலிருந்து மகவைப்
பிரிப்பதைப்போக்கும். தற்போது இவ்விரு
காலிகளும் சுதந்திரம் அடைந்து விட்ட
ன. ஆகவே இவ்விரு காலிகளுள் கையிற்
கை கோத்தக்கொண்டு உலகிற்கு வழிகா
ட்டவேண்டும். எமது இந்நியாச் சீக்காத
ராளில்லாவிட்டால் இலங்கையின் பெரு
ளாதார நிலைக்கு மிகவும் பங்கமாகவே
முடியும். இவர்கள் ஆதரவுகொடுத்தோடு
குறைந்த வேதனைத்தடன் தொழில் செ
ய்து இலங்கையின் வளப்பத்தைப் பெரு
க்கக் காரணம் யிருந்தவர். அதனாலவர்
களை வெளிப்பற்றுவது வரவேற்கக்கூடிய
செயலாகமட்டாது. இனி வருபவர்களே
இலங்கையில் வேலையிடுவார் தீண்டாட்ட
த்தை நீக்கும் கோக்கமாகத் தடைசெய்
யலாம். இந்நியதேசமில்லாவிட்டால் எம்
மின்றமிழ்ப்பாசலுயெங்கே? சைவ புத்த
சமயத்தொன்றே? நாகரீகமெங்கே? இல
ங்கையினர் இப்பொழுதும் இருளிரிந்துப்
பவாகளாகவே கணிகூடப்படுவர். இன்னும்
அரசியல் விஷயங்களிலும் உலகம் போற்
றும் உத்தம புருடர்களாம். காந்திஜி,
ராஜாஜி, நேருஜி முதலியாரின் பொன்
மொழிகளையும், அரும்பெருகு செய்க்க
களையும் இலங்கையாசியல்

பின்பற்றவேண்டும். எம் நாட்டாசியல்
வாதிகள் இந்திய அரசியல் வாதிகளுடன்
மனஸ்தாபப்பட்டக்கூடிய செயல்களைச் செ
ய்யின் தற்கொலைபுரிவதாகவே முடியும்.
இளங்கன்று பயமறிவாதன்றோ? ஆதித்
தன் முன் மின்மினி பிரகாசிக்குமா? இந்
நிய மகான்களுடன் வாக்குவாதப்பட்ட
பாதிஸ்தான், ஊதாபாத் மாகாணங்களின்
கதி யாவுருமறிந்ததே. இந்நியதேசம்
அயலிரிந்துபச் சுடரல, ஏகாதிபத்திய
வெறிபிடித்த ஆங்கில, அமெரிக்கருடன்
உறவுதேடல் விட்டுறியில் வெண்ணெயி
ருக்க, உலகெங்கணும் செய்க்கு அலைதல்
போலாகும். ஆகவே இவ்விருகாலிகளும்
ஒற்றுமைப்பட்டு உலகசமாதானத்திற்கு
அத்தியவாக்கல் நாட்டல்யாவரும் விரும்
பத்தக்கதொன்றே.

இந்தியாவினிரு பெருஞ் சுடர்கள்

மகாத்மாகாந்தி, ஜொப் தின்னா என்
னும் இரு இந்தியப் புதல்வரைப்பற்றிக்
கேள்விப்பலாதார் யாருமில். இவர்களி
ருவரும் இவ்வருடத்திலேயே இவ்வுல
கை நீத்தமை கியக்கத்தக்க செயலாகும்.
காந்திஜி மறைத்தபோதிலும் அவருபதே
சித்த அறிம்காதாம்ச் சுடருக்கழிவில்லை.
ஆனால் தின்னாமறையுத் தருணத்திலேயே
யே அவருபதேசித்த வருப்புலாத்சுடர்
யமுங்கிவிட்டது. ஏனெனில் இலங்கைத்
தமிழரைப் பதினைந்து வருடகாலமாக
வண்ப்புலாத வெறிகொண்டு வண்ப்புலாத

மார்க்கத்தைக் காட்டியதைப் பூ ஜி. ஜி. பொன்னம்பலமவர்களும் வகுப்பு வாதக் கையொழித்துச் சாண்டைந்து விட்டனர். அது மாதிரிமா? முன் தாண்டிப்பணிந்த ஆங்கிலமக்கட்கோர் ஆறுதல் வர்த்தை

கற்பிப்பேனும் இங்கிலாந்து கோக்கி முதுகு காட்டி விட்டார். ஆங்கில மக்கத் தமிழர்க்கும், இந்திய முன்சீம் சகோ தார்க்கும் இனிப்பாவது விமோசனம் கிடைக்குமா?

தமிழ் மணம்

BY D. S. AMPALAVANAR, SR. A.

சுந்தர ஒருத்தியையும், பிறந்த நாட்டையும், பேசும் மொழியையும் ஒருவன் தாய்; தாய்; தாய் என்னும் பதத்தை முன்னகக் கொண்டு சொல்கிறான். நம் தாய் நாட்டிய தமிழ்நாட்டையும், தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழியையும் அதன் இனிமைமையும், புகழையும் ஒருங்கே தீர்த்துக் கூறுவதற்காகவே இக்கட்டுரை தமிழ் மணம் என்ற முடிவைப் பூண்டது. தன்நாட்டையும் மொழியையும் கேசியாதவன், தன் தாயையும் வெறுக்கிறான்.

நம் தமிழ் நாட்டினதும், தமிழ் மொழியினதும் பண்ணடக்கால நிலையை உற்று கோக்கும்பொழுது, நாம் தமிழன் னாயின் குழந்தைகளை என்று ஐயமுறச் செய்கின்றது. அத்தமிழ்நாடு வீரம் செறிந்த நாடென்று புத்திப்பெற்றது. வீரத்தாயின் கணதையை அறிவாதோர் கிலவே. தற்கால அணுச் சக்தியிலும் அவளின் வீரம் போற்றறபாவது. நம் தாய் நாடுவீரத்தோடுமட்டுமின்றி தாய் தியிலும் சிறந்து விளங்கினாள். அக்காலத்தின் ஒருக்கமே உயிரினும் மேலாக ழும்பப்பட்டது.

“கற்றதனாலய பயனென் கொல், வாலழிவன் நற்றாள் தொழாரெனின”. என்பதற்கிணங்க நம் தாய் நாடு தெய்வ வழி பாட்டையே முதலாதாமாகக் கொண்டது. தொன்றுதொட்டு இந்நிறுவனைய எம்மதமும் சம்மதமாய் ஏற்றுநின்ற நம் பொன்னூரி உலகெங்கணும் சீர்த்திப்பெற்று விசங்குகின்றது. இறை ஒளியும் இசை ஒளியும் இனிது விசியாமல் கம்மாரிட, இத்தகைய நகரீகம் படைத்த நம்நாட்டைக் குலைக்க வந்தது போலும் அந்த மேனாட்டு நகரீகம் “என்னும் தொற்று நேயம். அன்பார்களே, உங்கள் சரிசரத்தைத் தொற்றியபதிக்குடையவர்களாகியீர்கள்

இனி நம் தாய் மொழியின் பக்கத்தை ஏடுவேயும், இவள் உலக மொழி கட்டுக்கொம் பூட்டி முறையாய் இருந்தாலும் நம்மைப் பெற்றெறித்த தாய் கவேயிருக்கிறாள். தமிழ் என்று சொல்லவே நம் வாய் ஊர்வறடுக்களில்லைமா? தமிழ்நாட்டின் புண்ணிய புதல்வராகிய புலவர்கள் அவளை “இனிமை” எனறே கூறினார்கள். நம் மாணிக்க வாசகர் தமிழ்மொழி தீர்த்திக்கத் தீர்த்திக்கத் திருவாசகத்தைப் பாடினார். திருவனளுவர் தமிழ்த்தேனாள் உருவாக்கிய குறள்களை இப்போ உலகிலுள்ள அனைவரும் தம் நாவுக்கேற்பப் பல வகைத் தீன்பண்டங்களாக்கி உண்ணின்றனர். நூற்றுக்கணக்கான புலவர்கள் நம் தமிழ்நாட்டுக்கு இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூவகைச் சேலைகளைத் தரித்த அவளின் மட்டற்ற அழகை மற் றொருக்குக் காட்டினர்.

அன்பர்களே! நாம் இறந்தகாலப் பெருமைகளைக் கூறுவதற் சமர்த்தர். இவ்வகைப் பெருமைகளை இறந்தவர்க்காகவேயளித்துக்கூறுவர். நம் தமிழ்மொழி இறக்கவில்லை. நம் தாய் நாடு அழியவில்லை. தமிழின் மணம் இப்பொழுதும் கமழுகின்றது. அவளின் உருசி இன்னும் இனிது கின்றது. ஆனால் உருசி பார்க்க நாவுகளில்லை. முகரவேர முக்குகளில்லை. சுந்தரதாய் பட்டினி, மற்றத் தாய்க்கு நல்லுணவு. தமிழர்கள, விழியங்கள். கிணற்றிலிருந்து வெளியேறுங்கள் !! ஆங்கிலத்தைக் கொறிப்பதை விட்டுத் தமிழாகிய பாலையும் தேனையும் பருகுங்கள்!!! நமது மொழி உலங்குள்ள மொழிவளிலல்லாம் சிறந்தது; தொன்மை மிக்கது, இனிமைமயானது. ஆன்

கிலம் எல்லா தான். ஆனால் தேனிலே பிறந்த காம் தேனை அருந்தாமல் வேறு இன்பத்தைத் தேடுவானேன்? காம் கமிதை உருசிபார்க்கக் தெரியாது தங்கிற்றாம்.

தமிழின் உருசியை காம் இழந்து விட்டோம். அதைப் பின்பும் உருசிபாற்ப்ப தெப்படி? ஒரு பூயின் கிட்ட திருக்கும் கம்பளிப் பூச்சியானது அதிலிருக்கும் தேனின் உருசியை அறிவாது. அது அழகான வண்ணத்திப் பூச்சியாய் மாறினதும் அத்தேனை எடிச்செய்கின்றது. அன்பர்களை காம் அழகிய தமிழர்களாய்

மாற்றவேண்டும். காம் போலித் தமிழர்களாய் ஆக்கிலம் என்னும் கம்பளிப்பேர் வையை அணித்திருக்கிறோம்? காம் தமிழ் அரசாங்கத்தில் வகிக்கவேண்டும். கல்லூரிகளில் தமிழ்ப்பாஸ் கிரம்பி வழியிலுண்டும். காம் தமிழர் என்று பெருமைகொள்ளவேண்டும். பாரத நாட்டுப் புண்ணிய மூர்த்திகளின் முயற்சியால் விடுதலை அடைந்த விட்டோம். இனிபும் கம் தலைகளைக் கண்டிப்போமா? தமிழன் என்ற தணியேடு முன் செயல்வோம். உலகெங்கும் தமிழ் மணக்கச் செய்வோம்.

“ தமிழினென்று சொல்லடா — தலைமீயிற்ற சிவ்வடா அமுதமுறும் அன்புகொண்டு அரசுசெய்த நாட்டிலே அடிமையென்று பிறர்களைக்க முடிவணங்கி திற்பதோ இயமந்தொட்டுக் குமரிமட்டும் இளைசுபார்த்த மக்கள்வாம் தூனியும் அந்தப் பெருமைகொள்ள ஏற்றயாவும் செய்துவோம். ”
(இராமலிங்கசம்பிள்ளை)

[இக்கட்டுரை யான, சொந்தமை, பொருட்சுவையடங்கிப் கட்டுரைகளை எழுதி ஏனை யோர்க்கு முன்மாதிரியாக வினக்குவாசென்பதில் இயமில்லை. ப-1]

கவி பாரதியாரைப்பற்றி ஒரு சிறு கதை

செல்வன் க. இந்திரபாலா

தமிழ் மதுமலர்ச்சிக்குப் பெண் ஏர் ஒட்டியவர் மகாலக்ஷி பாரதியார். கவிதைநிலை, வசனத்தில கருத்தங்களில்புதுமையும் எளிமையும் புகுத்தித் தமிழை உயிருள்ளதாகியவர் அவரே. மாணம் வீரியம், ஆணமை, கண்ணீர்மை, வண்மை யாவும் வழக்குநர் செயல்வோம்; ஞானம் தூகி வளர்த்திடச் செயல்வோம், என்ற விட்டியத்தடிப்புடன் செயலாற்றியவர் அவரே.

“மண்ணிலார்க்கும் துயரின்றிச் செயல்வோம், வறுமை என்பதை மண்ணிசை மாய்ப்போன்” என்று கன்னற் பாரதி வறுமைத்துயரால் வாடினார் என்பது தமிழ்நாடு கண்கழித்தது. கலைஞர்களையும் கவிஞர்களையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைமீளவே செயலார்க்கும் பண்பு இரகாடகம் இவ்வை என்ற பழியை ஏற்றுச் கொண்டது இரகாடு. அதைப் போக்க விழிப்புற்ற தமிழர் வேலமாக முயன்று வருகிறது என்பது காலம் காட்டும் உண்மை.

பாரதி திறந்த நினைத்தைப் பெரும் விழிவாகக் கொண்டாடியதுடன் மட்டும் தமிழ் நாட்டின் ஆர்வம் கணித்த விடவில்லை. பாரதியின் கிணைவை கிணையாக உதாபிக்கவேண்டும் என்ற ஆசையின் மலர்ச்சிகள் அன்றித்ததை காம் உணர்ந்தோம்.

பாரதி பிறந்த ஏட்டியப்புத்திலே பாரதி ஞாயந்தரமாக பெரிய வாசிக்காலை கட்டிப்பட்டது. அவர் வாழ்ந்த தமிழ் அண்ணக்கு வாடாத கவிமலர்கள் பண்புணர்ந்த சமர்ப்பித்த துடத்திம் ஒரு கிணைவு மாணிக்க அமைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது சென்னைவீத பாரதி கிணை காட்டப்பட்டிருக்கும் செய்தி அறிய மறியுபி பிறந்தது.

காட்டுவதும் பாரதி காலம் முழங்கட்டும், அத்தற்குக் கட்டிடமும் கிணைக்கும்போதா, தெருகெல்லாம் தந்த முழக்கம் பெழிக்கச்செய்வது தமிழ் அன்பர்கள் கடைமை. “வாழ்க்பாரதிக்காலம்”

சு த ந் திர ம்

செல்வன் அ. சண்முகராசா Pre Senior A

*கடந்த 60 வருடங்களுக்கு மேலாக சமாதானத்திற்கு உறுதலையான, அகிலம் கச் சுதந்திரத்திற்காகப் பின்புலம் கொடுத்தவராய் உலகெங்கென்ற எந்தி மகா

னின் அரும் பெரும் முயற்சியினால், அவர் ஆணையின் கீழ், இந்தியா சுதந்திரத்தை யடைந்தது. அது கிடைத்த பத்துமாதங் கள் ஆகியிட்டன. அந்த தொடர்ச்சி யாக ஆசிய நாடுகள் படிப்படியாகச் சுதந்திரம் பெற்றுக்கொண்டு வருகின் றன. இதே நிலைமையில் எம் நாடாகிய இலங்கையுள் சுதந்திரம் அடைந்துள்ளது.

முதலில் எம் இச் சுதந்திரம் என் னும் சொல்லி எப்பொழுது அதிக ஆவலாகக் கேட்டோம்? என்று நினைத் தப் பார்ப்போமானால் அது, இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபின்னேயாகும். இந் தியா சுதந்திரம் பெற்ற பொழுது நாமெல்லோரும் சுதந்திரம் பெற்றுவிட் டோமென்ற எண்ணம் எங்களிடையே பாயியிருந்தது; இது எவரும் மறுக் கொணு உண்மையாகும்; அன்று எம் மனங்கொண்டிருந்த சந்தோஷம் அளப் பரியதாகும்.

அப்பொழுதுதான் எம் சுதந்திரம் என்பதற்குப் பொருள் அறிந்தோம் என்று கூறினாலும் மிகையாகாது. அத னாலேயே என் சுதந்திரம் என்ற தலை யங்கம் கொடுத்த இக்கட்டுரைக்கு இந்தி யாவை முதலில் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டினேன்.

பெயரளவில் எம் நாடுள் சுதந்திரம் பெறப்போகிறதென்று கேள் ளிப்பட்டோம். ஆனால் அரசாங்கசபைத் தெரிவுக் கொண்டாட்டத்திற்கு மாத்திரம் குறைவிட்டே, இலங்கை சுதந்திரம் பெறும் பொழுது ஒரு புதிய அரசாங் கத்தையும் அமைத்து எங்களுக்குள்

லாம், எதிர் பாராத பெரிய நன்மைக ளைச் செய்யப்போகிறதென எதிர்பார்த் தோம். ஆனால் கிடைக்கதென்ன? யுத்த காலத்தில் மலிவாகக் கிடைத்த பொருட் கள் எல்லாம், வரிசீலிதம் கூடினமை யால் வாங்கமுடியாத நிலைமைக்கு வந்து விட்டன. யுத்த காலத்தில் இலங்கை தேடிவைத்த செல்வமெல்லாம் அரசாங்க சபை மக்திரிமாரின் உல்லாச வாழ்க் கைக்குச் செலவாகிவிட இன்று எழைகள் புதைவண்டியில் அடிபட்டும் உதைபட் டும் கொரிபட்டும் சுதந்திரம் ஆற்றவர்களாக வாழவேண்டிய நிலைமை வந்துவிட்டது.

நாடு தேடிய பணத்தடல், நாட்ட வர் தாம் பாடுபட்டு உழைத்துத் தேடிச் கொடுத்த பணமும் குறிக்கப்பட்ட ஒரு சாரர் அனுபவித்தும் போதாமல் இன்று இலங்கை கடன் படும் நிலை யிலும் வந்துவிட்டது. இதுதான் இல க்கை பெற்ற சுதந்திரம்; நாடு பெற் றதா? அல்லது நாட்டுமக்கள் பெற்றார் களா, அல்லது இன்று ஒருமுகமாக நின்று நாட்டைச் சூறையாடுகி் குழுகி னர் பெற்றனரா அச்சுதந்திரத்தை? என்பது எவரும் யூகித்தறிய முடியாத நிலைமையின- இன்று இலங்கை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. என்ன செய்வாய்? அந்நிபன், ஆங்கிலேயன் தோஷிருக் கச் சீனை முழுவதையும் கிழங்கி விட் டான்; இனி, மாடு தின்னும் தோல தான் மிஞ்சியுள்ளது. அதையும் கிரும் பித்தின்ன ஒரு சாரர் மல்லுக்கட்டி கிற் கும்போது, எம் வெறும் காற்றைத்தான் சுவாசித்துஇறக்கவேண்டியுநேர்ந்துள்ளது.

[கட்டுரையாளரே! "சமூகமுத கண்ணீர் கூரிய வானொக்கும்" என்ற பழமொழி யன்றோ. ஆனபடியால் நீர் இதைவிட்டு அதிகம் கவலைப்படவேண்டாம்] [ப-1]

பெண் மக்கள் நிலை

சேல்வி வ. அஞ்சகம்

மக்களுட் பெண் ஆண் என்னும் அல்லாத மற்ற அலிபீணப் பிராணிகளின் திரு பகுதியுண்டு. மக்கள், நாடுகள், மொழிகள், மதம், சாஸ்திரம், மொழி, மொழிகள் உண்டு. உலகம் என்

பத இவ்விருபாலாராலும் ஆக்கப்பட்டகே பெண்ணின் வி ஆண்களை; ஆணின் வி பெண்ணின் வி; இவ்வகைமானது இவ்விருபாலாராலும் ஆக்கப்பட்டிருப்பினும் நீண்டகாலமாக ஆணைகள் பெண்களை அடக்கி ஆண்டுவருகிறது. தங்களுக்கு ஊழியன் செய்பவனை பெண்மக்கள் படைக்கப்பட்டார்கள் என்ற ஆண்மக்கள் சினைகிறார்கள். பெண்மக்கள் உரிமையை ஆண்மக்கள் கட்டுப்படுத்தி வருவது சபலமயின் வி உலக வளர்ச்சியும் குன்றி வருகிறது.

கொடுமை புரியும் ஆண்மக்களையும் பெண்மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். இதை அறிந்த ஆண்மக்கள் பெண்மக்களுக்குக் கவி கொடுப்பதைத் தடுத்தவிட்டார்கள். பெண்மக்கள், போதிய கல்வி அறிவு பெறவார்களாயின் தங்கள் உரிமையை உணர்ந்து அடிமைத் தன்மையை ஒழிக்க முயல்வார்கள். இப்பொழுது உலகத்தின் சில பாகங்களில் பெண்மணிகள் உணர்ச்சி பெற்றத் தங்கள் உரிமையை காடி உழைக்கிறார்கள். அவர்கள் உணர்வுக்குக் காரணம் அவர்கள் போதிய கல்வி அறிவு பெற்றிருப்பதேயாகும். மேல்காட்டுப் பெண்மணிகள் தங்கள் காட்டு காசீகத் தக்கேற்ற உரிமைபெற முயன்று வருகிறார்கள். கிழ்காட்டுப் பெண்மணிகளும் தங்கள் காட்டு காசீகத்தக்கேற்ற உரிமை பெற முயலில் வேண்டும்.

பொதுவாகவும் பெண்மணிகள் கல்வியின்மைபால் நிரையுணராத அடிமைகளை வாய்க்காத வருகிறார்கள். பெண்மணிகள் அடிமைக்கூட்டில் அடங்கிவிட்டு கண்களையும், பட்டாடைகளையும், கடிவாத்தையும் தரிப்பதனால் என்ன பயன்? ஆண்மக்கள் பெண்மக்களுக்குக் கல்வி பென்னும் உபசீய சூபாணத்தைச் சூட்டுவதற்குப் பல்காட்டுப் பொண்ணாண்களைப் பூட்டி அவர்களை ஆசைப்படுத்தியில் விழ்த்திவிட்டார்கள். ஆண்மக்கள் மிகத் தந்திரமாக பெண்மக்கள் உரிமையை அறித்தார்கள். ஆண்மக்களுக்குப் பெண்மக்களுக்குத் தற்போது ஏதாவது அறிவில் வேற்றமையுண்டா? எவ்வீத வேற்றுமைமையும் காணோமே. வினாக என்னத் திறகாகப் பெண்ணறிவைப் படைப்பீடுகள்

துவது? பெண்மக்கள் ஆண்மக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் காலம்வரிக் அப்பொழுது அவர்கள் என்ன பாடுபடுவார்களோ தெரியாதது. கல்வி அறிவில் தேர்ச்சி பெற்ற உண்மையெது தீவமயெது என்று பகுத்தறிவு பெறமுன்னர் பெண்மக்களுக்கு மனம் முடிந்தி வைக்கிறார்கள். அவர்கள் இயல்பாக அறிவுபெற்ற அன்பு இணைது, மரியாதை இணைது என்பதை உணரமுன்னர் மற்றவர்களே இவை இணைது என்று போதிக்கிறார்கள். இவை பெல்லைம் செயற்கையாகவே இருக்கிறன. தன் உன்னத்தின் அன்புகொள்ளாத ஒருவனிடத்தில் அன்பு கொள்ளுமாறு ஊதுவது எவ்வளவு பாவம்?

பெண்ணிற்கு உரிமை நிலைமழக்கா கீழ்க் கற்பு நிலைமற்றிப்போதும் என்று கம காட்டி காறுவது வழக்கம். இவை எல்லாம் மடவோர் சொல்லாகும். கற்பு என்னும் சிறந்த பொருள் பெண்மக்கள் பொறுப்பிலிருக்கிறது. அவைகளைக் காப்பதும் சீர்தவதம் அவர்களைப் பொறுத்த கிற்கிறது. பிறருடைய கட்டுப்பாட்டால் கற்பு காக்கப்படுமென்பது மிகவும் அறியாமம். அப்பிழையும் பெண்-ளுக்குப் படிப்பென்னத்திற்கு என்று சொகபவர்கள் இன்னும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். சில ஆண்மக்கள் சர்க்காவதியின் உதவியையும், சீமைவின் குணத்தை யும், சாந்தித்திரியின் கற்பையும், தமையத்தியின் அறிவையும், கண்ணகியின் வீரத்தை யும், மணிமேகலையின் எழுக்கத்தை யும் பேசியும் எழுதயும் காலக்கழிக்குகிறார்கள். இதுகாலம் எத்தனைச் சந்திரவதிகள், தமையத்திகள், கண்ணகிகள், மணிமேகலைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அச்சகோத்தரிகள் எண்ணவேண்டும் வணியப்பதினை. கமத காட்டி, பழம் பெருமை பேசியிப்பி ஆசைப்படுவோர் பஸ்பேம் தற்போது உயரிய குணத்தை யுடைய மேலைட்டுப் பெண்மணிகளின் வாலாறாணை அறிஞர்கள் கூறிமெழு வெய்தவ்காலத்தி, கம்மவர்களிட சிலர் பண்டைக்காலத்திப் பெண்மணிகளை சினைத்த மகிழ்வடைகிறார்கள் இஃது அறிவுடைமைமே? எனது பிரியகோக்கள்! தோசியுங்கள்

பண இயமன்

வித்திரா றிச்சேட்ஸ், I Form A.

ஒரு ஊரில் ஒருவர் மிக சோயாளி யாகவும் பலவினமுடையவர கவும் இருந் தார். அவர் பலவினமாகவிருக்கிற சம யம் பார்த்து முன்பு இவர் வாய்ப்பை அகிஷ்டச் சிட்டு இவருக்கு அகிஷ்டத் தைக் கொண்டுவந்து விட்டது. கொஞ்சம் ஞ்சமல்ல இரண்டு லட்சம் ரூபாய் இவர் பெருங்குப் பரிசு கிழுக்தவிட்டது. அபல்லிட்டுக்காரர் கூடி இவருடைய அகிஷ்டத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டனர். இந்தப் பரிசு கிழுக்த விஷயத்தைச் சீம ரென்று இவரிடம் சொன்னால் அவர் அந்தக் களிப்பின் அகிச்சிபில இறங்க விடுவார். ஆகையினால் வைத்தியரைக் கொண்டு இந்த விஷயத்தைச் சாவதான மாக அறிவிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித் தார்கள். வைத்தியரிடம் விஷயத்தை அறி வித்து சோயாளியிடம் அனுப்பினார்கள். சம்பாஷணை தொடங்கியது.

வைத்தியர்:- “என் ஐயர் உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?”

சோயாளி:- “பாதகமில்லை ஐயர்! ஆனால் வரலா இருமயம் பலவினமுடையது போல சேற்றுகிறது.”

வைத்தியர்:- “அதற்கெல்லாம் பயன்படா தீகன. நான் கவப்படுத்துகிறேன்” (இவ்வாறு சிந்திசோம் ஏதோ விஷ யத்தைப்பற்றிச் சம்பாஷணை நடத் தது. பிறகு வைத்தியர் புத்தியாக ஆரம்பித்தார்.)

வைத்தியர்:- “என ஐயர்! தங்களுக்குப் பதாயிரம் ரூபாய் பரிசு கிழுக்தது

என்று வைத்தியர்களுக்குரியவம். அப் பெழுது என்ன செய்வீர்கள்?”

சோயாளி:- “எனக்குக் கொஞ்சக் கடன் இருக்கிறது. தீர்த்துவிட்டு மிகுதி னைச் சாப்பாட்டுக்கு வைத்துக்கொள் ளுவினன்.”

வைத்தியர்:- “ஐம்பதாயிரம் பரிசு கிழுக்த தால்?”

சோயாளி:- “ஒரு விடு கட்டுவேன்; ஒரு ‘ஸ்ருடிபேக்கர்’ கார் வாங்குவேன்.”

வைத்தியர்:- “எழுபத்தைதாயிரம் கிழுக்த தால்?”

சோயாளி:- “என்றும் கவலை இல்லா மல இருப்பதற்கு ஏற்பாடு செய் வேன்”

வைத்தியர்:- “சரி ஒரு லட்சம் ரூபாய்கிழுக்த தால் என்னதான் செய்வீர்கள்?”

சோயாளி:- “உமக்குப் பாதிவைத் தந்து விடுவேன்”

வைத்தியர்:- (உண்மையை அறிந்து) எனக் குப் பாசியா! ஐம்பதாயிரம் எனக் கா! ” அவ்வளவுதான். வைத்தியர் பரக்கம்போட்டுக் கீழ் கிழுக்தார். பிராணன் போய்க்விட்டது. சோய ளிகு லட்சம் ரூபாய் பரிசு கிழுக்தது வைத்தியருக்குத் தெரியாமல்வரா. ஆகையால் சோயாளியின் வக்கின்படி ஐம்பதாயிரம் எமக்குக் கிடைப்பது நிச்சயமாகத் தோன்றியது. ஐம்ப தாயிரம் ரூபா கிடைக்குமென்று தெரிந்தவுடன் ஆனந்தம் தாங்க முடியாமல் மரணமடைந்தார்.

மகாத்மா காந்தி

செல்வன். த. சதிரவேலு Senior A

மகாத்மா காந்தி ஒரு முடிசூடா மன்னன். அவர் பிடிசாய்பலனார். அறிவிக்கையை திரைக்காட்டப் பாடுபட்ட வர். வகுப்பு வாத்தலை ஒழித்த மக் கள் மனத்தைப் புனிதமாக்குகிறதற்கு உபயோகப் பணயம் வைத்தார்.

பெற்றவர். செற்றியினால் உயிர் மாய்க் கப் பெற்றார்.

உலக மக்களின் கண்ணீர் பெருக் கெடுத்த ஓடினால்தான், என்ன. ஆனால் அவர் ஏற்றிய ஒத்தமைச் சூடர் கிழுக்தது விட்டு எரிக்கிறது. அவர்

அன்பு, மக்களைப் பிணைத்தவிட்டத. அவர் காட்டிய வழியே, எல்லா மக்களும் நடக்க ஆரம்பித்த விட்டார்கள்.

மாகாண்கள் தேவமயவதம் மறைவதம் இயல்பு. அவர் பூத உடல் மண்ணால் ஆகியது. உலக மக்கள் கண்ணிர் வடிப்படும் உண்மை. ஆனால் அவர் புகழ் உலகில் மறைபாது. அவர் புகழ் மக்களுக்குத் துணையாக என்றுஞ் சஞ்சரித்துக் கொண்டே இருக்கும். காந்தி சாதாரண மக்களோடு பழகி விடுத்திருக்கள் எதவும் செய்து மயக்காத, அவர்கள் துய வழிபாலும் அன்பினாலும், எளிதேயான வழக்கப்படியோடு ஐக்கியமானதிலும், கோடிக்கணக்கான மக்களைத் தம சடினமான நெருந்தவறு வழி உட்கரச் செய்தது உலக சரிதநிரததில் இதுவே முகண்கமயகரும்.

மகாத்மா காந்தியின் வெற்றிக்கு என்ன காரணம், அக்காரம் அவரிடம் இல்லை, தந்திரம் இல்லை, சாதாரண மனிதருள் ஒருவர் என்று பெருமைபுடன கூறுபவர், அவர் எண்ணான் உடல் உள்ள மனிதன். வற்றி வதங்கிய மேனி, குச்சிப்பால் குன்றிய சரிம. அவர் சேற்றந்தில் வசீகரம் இல்லை.

அவரின் சிறந்த குணங்கள் யாவை. எனில்: அன்பில் தோய்ந்த உள்ளம் சிறந்த குணத்தில் காண முடியாத ஆழம். ஆண்டவனிடத்தில் அளவிலா நம்பிக்கை, பேச்சிலேயே உயம் பவித்த கிடக்கும். ஒவ்வொரு வர்-கையிலும் பணி ஒலிக்கும். அவர் வார்த்தைகள் இருபாதையில் இருந்து வெளிவரும். கோரக வந்து கற்றவர்கள் இருபதயத்தைத் தாக்கும் தன்மை உடையது இவைகள் தான் காந்தியீயின் போர்க்கருவிகள். இவைகளை வைத்தக்கொண்டு மக்களை நல்ல வழியிற் கொண்டியா முறப்பட்டார். அவர் வாக்குக்கு அடிபணிக் கிருவார்கள், அவர் காட்டிய வழி சுலபமானது அலை. அவர் கைப்பிடித்த த நொண்ககக அகிமகைச, உணவை, தெய்வ காபிசகை.

அடிமைமயக்கிடக்க இடையர்களை எழுப்பிச் சுதந்திரமாடையச் செய்தது காந்தியல்லவா. இதைப்போல வேற கண்மைகளும் செய்து இருக்கிறார். அவர் காட்டிய வழிப்படி உலக மக்கள் நடக்கப் பழகி விட்டால் அவர்கள் இன்புறவது திண்ணம்.

“தமிழ் நாட்டு மாதர் நாகரீகம்”

“அகத்”

எம் வசிக் கும் காலமோ கவிபுகம். செய்வது இத; செயற்கரியது இது வென்ற உணர்வியலாது நனிக்கின்றேம். குறந்திய குற்றமிலது இது என்று பதக் தறியுந் தணைமயிராது தாம் செய்வது தப்பிலது வென்ற கமகட்டு ககரீமாதர்கள் ஏன் வாழ்வாள் வீணுளாக்குகின்றார்கள்? இவைகளை நதறகும் காரண கருத்தாயிரகுப்பத காசீகம்.

எனது குடிசைக்கருவாயெயிற் றுந் உத்தியோகத்தா தமது முன்று ஆண் குழைகளுடனும், முன்று பெண்கிள் களுடனும் வந்து குடிசையிறார். காசீகம், பொழுதுவிடிந்தால் எய்கும் ஆவாரம், தீபாவளிச் கொண்டாட்டம்

காலையில் வழக்கம்போல் வடபழனியில் அடிக்கும், அகையாமணி அடிக்கக்கட்டு எனது படுக்கையிற் புரண்டு கொண்டிருக்கிறேன். அந்தருணைதகள் மமது அபலகீட்டுப் பெண்மணிகள் தமது பெற்றோருடல் கிருசகசெய்யுந் சதநக்கேட்டது, என்ன என அறியுமாவதுடன் செவிசாய்த்தேன். “எனக்கு வெல் வெற் சேனையே வேண்டும்”, வேற சாரிகள் வேண்டாம் என்று கத்திக்கேட்டது. இன்னடாவது பெண் “கல்யா” சாரியே வன்றி வேற அணிவதகளைபெனக கர்ச்சித்தாள். உய்த்தாக கலுாரியிற் படிக்கும் லலிதா தனக்குக் காய்கைக்கும் சட்டடை முந்தானைக்குக் கீழ்ப் பந்நது

அங்குள்மாவது முழந்தானுக்கு மேலிருக்க வேண்டிவென்று சொன்னான்.

இவர்கள் ஏன் இப்படிக்கலைகஞ்செய்கிறார்களென யோசித்தீர்கள். காசிகத்திற்காக இவ்வளவு பாடுபடுகிறார்களென்பதை யுணர்ந்து என்ன செய்வது என்று அறியாது அலைகடந்த நம்பிப்பாத தவிக்கேன். 'கம் அடிமைத்தன்மை தையுணர்ந்து சத்தியத்தவர்கள்கள் காசிகம், காசிகம் என்னை தத்துவஞ்செய்கிறார்கள். இதன் பொருளென்ன? எத்தாரணத்தினால்தான் நம் காட்டு மாதர்களை அல்லலாக்கல் லோகைப் படுக்கின்றது? எப்படிப் புருத்தகம்? என்ன அன்னிதம்! நம் காட்டை விடுதலை செய்கிறதும் எண்ணியினை மம்மை அடிமைப்படுத்திப்பிருக்கும் வெள்ளையின் காசிகத்திற்காகச் சண்டை செய்கின்றார்களே! நம் வசியப்பது அன்னியர் ஆசிக்கத்திற்கு' கீழ் நாம் செய்வன யாவும் அன்னியர் செயல்களே? காசிகமாம் காசிகம்! உலகில அரிய பிறவியாகிய மானிடப் பிறவியை விடுத்தச் செய்வது இன்னதென்றறியாது விண்ணு செயல்களைச் செய்யும் மாதர்கள் காசிகமுடையோரா? காசிகம்மற்றோர் மானிடரல்லவா? நாம் என்று அன்னிய தரோடிகளான வெள்ளையர் ஆட்சிக்குக்கீழ் அடிமைப்பட்டோமோ அன்றே நமது மதம், சாதி, குலம் யாவும் தம் தம் சத்தியையிழந்தன.

வருஷத்தக்கு வருஷம் புதப்புகுமேட்டவர் வண்டுகள் கிஞ்சுணக்கலைப் பெருக்கினால் பிரச்சனைமாறாதன. அது போல ஓர் கலைப்பெருக்குமில்லாமல் நம் தமிழ்நாட்டு மாதர் காசிகம் வினாடிக்கு வினாடி மாறல்களெனது இரு காசிகத்ததைக் கண்டு உலகம் பிரமிக்கின்றது. மனிதன் திணறித் திக்குமுரடிப் போகிறான். மானிட வேலைகளில் நம் பெண்மணிகளை 'மேரினா' கடற்கரையிலும், 'கொல்டேஸ்' கடற்கரையிலும் அங்கும் இங்கும் அலைவதைக் காணலாம், பற்றும் வேலைகளில் விதம் விதமாக வர்ணச் சேலைகளுடனும் 'ஜம்ப' களுடனும் மகரீகத்தானின் (முக்கப்பயுடைய) நம் மனத்தை வாரி இறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

கொண்டு, சைனா பஜார், மவுன் றோட்டு பெறறு முதலிய ஜனசந்தடியுள்ள விதிகளில் பட்டாம் பூச்சிகள் போல் அலைந்து கிரியும் உங்களை காசிகப் பெண்மணிகள் ஒருமாத்கீழ்க்கொரு அறுப்பிட்டுவார்கள். குட்டிக்குறுசோப், சர்ட்டிங்-சோப் இன்ஸ்டிபெல் நம் தாய்மார் நீராடுவதில்லை. இவைகளினால் நம் தேகமொழும் கெட்டுநிலையை அறிவிவர்.

காசிகப் பெண்மணிகள் தம் தலைமயிரை இருகூறுகளாகவாரிச் சூதிசைலாகப்பேற்றி பின்னித் தொங்க விடுவார்கள். "பெண்களமுரு கூந்தலமுரு" எனப்பெரிய கவிவாணர் கூறியுள்ளார். தற்பொழுது சிர் முன்புத்தகக் கூந்தலை மேகநோக்கிப் "பூரி" மாதிரிச் சுருட்டியிட்டு, பின் தலைமயிரை 'ஜாங்கிரி' மாதிரிச் சுற்றியே அல்லது அட்டை போற் தட்டியே ஓர் மெல்லிய கப்புப்பைக்குளிடுவார்கள். மம்மை அடிமைப்படுத்திய வெள்ளைய அடிமைப்படுத்தித் தம் கூந்தலைக் "கிராப்" பண்ணுகிறார்கள். சிலவரத்தக்குமுன் எண்ணுடைய கண்பருடன் ஆலத்துக்குச் சென்றேன். திடீரென எனது கண்கள் என்னையுறியாது வேற்றார் இடத்தை நோக்கிச் சென்றன. என்ன இளமை. என்ன இப்பற்கையமுது. அவ்வளவு சிருட்டிப்பதற்குப் பிரமன் என்ன கண்டத்தை அனுபவித்திருப்பான். இப்பற்கையே உருவெடுத்தாற்போன்று அவன் ஓர் சிலை போல், கராத எம் திசைக்கு எதிராய் நின்றான். யான ரத்தினம் மாயவேடத்திலிருக்கின்றாளெனத் திக்கு முக்காடினேன். எனது கண்பன் ஏதோ கேட்கும்பொழுது யான் ஏதோ பிதற்றியதாகச் சொன்னான். என்ன கொடுமை! என்ன அக்கிரமம்! வால் அறுபட்ட வானம்போற் தென்பட்டது. தனது கூந்தலை அவன் "கிராப்" புப்பண்ணிச் சுருட்டி விட்டிருந்தான். பின் அவன் தந்தை கொழுமியை "என்சினியர்" வேலைவாயிருப்பதையும் என் கண்பர் எனக்குக்கறினார். எனது கண்பனைப் பார்த்து "என்சினியர்" புத்திரியென்பதைத் தனது நவகாசிகச் செயலினால்

அவன் அழகு எங்கே? காற்றாய்ப் பறந்தது. எனக்கு அவ்விடமிருக்க மனமின்றாய் வேறு இடஞ் சொந்தேன். இன்னும் எந்தவிதமேயே பெண்மணிகள் இயற்கைக்கு மாறாகச் செயற்கையைக் கைப்பிடித்ததன் தம் இயற்கையழகையுமிழந்திருந்தார்கள். இவ்வளவுதான்? சில புனிதவதிகள் தற்பொழுது பின்னித்தொடங்கிவிடாத காகரீகமில்லவென்று கணவரையிழந்த கணிகைகள் பேரன்று தம் கூந்தலை கிரித்ததத் தொக்கவிட்டுக் காளியின் உருத்தரிசணம் கொடுக்கின்றார்கள். இது பெரும்பான்மையாகப் படித்த பெண்கள் செய்யும் அநியாயச் செய்கை. இவர்கள் செய்யுமிடக் கொடிய செயல்களை நினைக்க என் கொஞ்சம் பதறுகின்றது.

முன் பெண்கள் அணியும் "ஜாக்கெட்டன்" கைப்பாகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தேரப்பட்டடையை கொக்கிசுட ஆரம்பித்தது. இதை "ஜாக்கெட்டோ" அல்லது "லாண்டோ" பெணியனோவென்று கீழறவேண்டிற்று. பின் குறைந்த கிழிசாக்கிபோடி கிடுத்தாகினைக்கு "பப்பும், கல்லும் பிரிக்கும், மல்லிகை மெட்டும், ரோஜா மொட்டும்," போல் கிணங்கியது. இப்பொழுது கம் 10ம் (பத்தாம்) நூற்றாண்டுப் பாட்டிகள் அணிந்த விதமாய் முழக்கைவகையிதழ் வணிகரீண்ட "ஜாக்கட்" அணிபுரர்கள். இவர்கள் கையின் "வாணியபாக்" எனலும் ஆம்பப்பையுடனே போகும் காட்சி என்னமுது? இவர்கள் பஸ், டிராம், எலக்ட்ரிக் ரெயில், முகலிபகைகளில், ஆண்களுக்கு அருகே காலியாய்வுவ இடத்தில் ஆசனம் அநிருபடி உட்கார்ந்து செல்வார்கள். கண்ணிமைக்கு மைசீட்டிக் கபடகாடகம் கடிக்கின்றார்கள். தாய்ப்பாஷை பேசுவது அவமானமென்று போகிற வருகிற இடங்களில் அன்னிய

பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தையே பேசுகிறார்கள். இப்பெண்மணிகள் ஆண் என்னுமோர் பாணமை புலகிணுதலினை அறிவிராய் போர் வீரர்மாதிரி கடைகுறுக்கியும் மிணுக்கியும் நடக்கின்றார்கள்.

இந் கவாகரீகப் பெண்மணிகள் அநிகமாய் ஆரணந்தரிபார்கள். ஏதன் கோயிலோ அல்லது தேர்ச்சக்கரமோ காணில் அணிவார்கள். வேட்டிவ மாதுகள் ஆகிகலாதீர் சங்குமலை யணிக்கிதமாய் இப்பொழுது மணிமலை யணிபுரர்கள். இன்று ஓர் பெண், சென்னையில் ஓர் விதமாய் "டினஸ்" பண்ணினால் இது திருவணந்தரது "எக்ஸ்பிரஸ்" வண்டியின் வேகத்திலும்பார்க்க வேகமாய்ச் சென்று சென்றிரட்டையை அடைகிறது. என்ன அநியாயம்! இது என்ன? கலியின் கூற்றா? அல்லது உலகழிகின் அறிஞர்மயா? பெண்களுக்கு வேண்டிய அச்சம், மடம், காணம், பரிப்பு என்பவைகளிலும் எம் காகரீகம் பெரிதா? அல்லது புகழத்தக்கதா? மனோவைகம் வாயுய்வகமாய்ச் செல்லும் இக் கொடிய கோய்க்கு முடிவே இல்லையா? கற்பு என்னும் அணிசலத்தை கிட்டி மணியாகிய அணிகலத் தரிக்கின்ற இக் கொடிய செய்கைக்கு முடிவு கிடை யாதா? எம்மை அடிமை கொண்ட அன்னியர் செய்க்களும் ஆகிக்கமும் அநிவ ஓழியாதா? "தமிழன் முன்னவைத்த கரீகப் பிண வைபாவு" என்னுஞ் சொல்லும் கடைமுற் பரவாதா? அன்னியின் கிலக்கு அவைபடாதா? எண்ணப் என்னுடனே விவானையர் தான் எம்மை இந்நிலைக்குத் கொண்டிவந்தனர் என்று சொன்ன சொல் பாழாகாதா? இவைகள் யாவற்றிற்கும் கால் கம் தாய்மார்கள் அல்லவா? இவர்கள் என்று இக் கொடிய கோயாகிய காகரீகத்தை மாற்றி ஆகிபுரந்து தப்பு கின்றார்களோ அன்றோ எமக்குப் பூரண சுதந்திரம். இது உண்மை.

சுயம்! சுயம்!! சுயம்!!!

English Editorial Board

தமிழ்ப் பத்திராதிபக் குழு.

Editor:

A. Devarajah

Associate Editor:

S. V. Paramsothy

Literary Section:

V. Kanagaratnam

R. J. Selvaratnam

Co-eds. Section :-

Parameswary T.

Selvarance S.

Sports Section :-

T. M. B. Mahat

Jeyarance K.

Junior Section :-

S. Chandrarajah

L. S. Canagasingam

Faculty Advisers:-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)

பத்திராதிபக்:

க. வைத்தியசாத்

உதவிய் பத்திராதிபக்:

மு. சண்முகம்

இலக்கியப் பகுதி:

க. மகேசுவரி

ம. கனகசம்பிகை

ச. வ. குணசத்தினம்

மாதிரி பகுதி:

வி. மணிமேகலாத்திணி

க. கமலாம்பிகை

செய்யுள் பகுதி:

ச. கனகசுந்தரம்

சிறுவர் பகுதி:

வே. சக்கரப்பிள்ளை

செ. குற்றசலிங்கம்

த. ஸ். அம்பலவாணர்

வித்தியாசங்கரலோகர் 2

திரு. பெர. சுவரத்தினம், எம். எ.